

שולמן בדרך לחזרה מעצר
הופעה מכובדת

מהכותרות וממדורי הפלילים בעיתונים. אחרי שהשתחרר, חלה מאוד. הוא היה יושב ערבי-ערב בפאב ברחוב בנייהודה ולא התפרע. בבקרים היה מגיע, פעמיים בשבוע, לבית-החולים איכילוב בתל-אביב לטיפול במחלת הסרטן שבה לקה. הוא השתנה בבתי-אחת. מאיש גדול-מיי מדים, אלים ותוקפני, הוא הפך למצומק ופסיבי. לעיתים אושפז לתקופות ארוכות, וכשיצא מבית-החולים היה שבר-כלי. מתו היה ניגוד מוחלט לחייו. בדרכו לבית-החולים לקבלת טיפול, הוא חש ברע. אפילו לא הספיק לצעוק לעזרה, צנח על המדרגה ברחוב אבן-גבירול בתל-אביב. הוא הבטיח להעולם הזה ראיון על חייו נקבעה.

אחרי מותו התחדש הוויכוח סביב איי שיותו. משה איש כסית דיבר עליו בלשון חמה ואמר: "עוד דמות שהוא היה בריון מסוכן, אביב. דמות מאוד סגונית. באמת, כשהוא היה בא, ידעתי שיהיה קצת אקשן".

שרק המוות פטר את בעליה-עסקים מעונש שו. כך או כך, גם אחרי מותו יהיו עוד כאלה שימשיכו להשתמש במטבע הלשון הקשור בו: "שולמן ישלם".

אמצעות הטלפון שהיה בדירת-שולמן. כשי-אלה באו, התלבש שולמן והתלחה ל-שוטרים — לא לפני שהיכה את קובאץ' בפניו.

בית-המישפט הודעו מהאונס הברוטא-לי. הבירון וחבריו הורשעו. הוא נדון ל-12 שנות מאסר. שולמן נדהם מגזר-הדין ו-צרח: "אתם רוצים שאמות בכלא? אני קורבן חולה ונרדף". בבית-המישפט הע-ליון הומתק עונשו ל-8 שנות-מאסר.

"קצת

"אקשן"

זיד כשהשתחרר, בי-1980. הוא חזר לסורו. הוא נכנס בשעה 2 לפנות בוקר לססקייה נון סטופ ברחוב יורדיה-סירה בתל-אביב, הרים את קולו וקרא ל-קהל הלקוחות לצאת החוצה מבלי לשלם. הוא הכניס את ידו לכיס מיכנסיו וצעק: "יש לי אקדה. כולם לצאת — אם לא — אני יורה!"

הוא התקרב לעבר אחד הנוכחים כששני סכינים בידו, והשליך אחת מהם לעברו. למולו הסכין לא פגע. הוא נעצר באותו לילה והספיק גם לה-כות שוטרים בבית-המעצר באבו-רכיב. הוא נדון לשנת מאסר, ומאו נעלם שמו

מספרים, שבמשך שנים הוא היה בעליו של בית-הקפה ליד קולנוע שביט המקומי. נהג-מוניות בסביבה למדו, שאסור לדרוש ממנו תשלום עבור נסיעות. שכניו של שולמן פחדו ממנו פחד-מות. לפני עשר שנים הם סיפרו להעולם הזה על מעלליו של השכן המפורסם, אך ביקשו שלא להודות. "כל מה שחסר לי בחיים זה ששולמן יתחיל לשלם לי" אמר אחד מהם.

אחר תיאר את אורח-חייו: "הוא חוזר בשתיים-שלוש בלילה, ודבר ראשון — מתחיל להאכיל את הכלבים. יש לו כלבה וכמה גורים. כשהוא נותן להם את האוכל, אנחנו שומעים אותו צועק: 'מה אומרים?' כנראה שהכלבים צריכים להגיד לו 'תודה' או משהו כזה. אבל לפי מה שאנחנו שומעים, הם אף פעם לא רוצים להגיד לו. הוא מתעצבן, שיכור לגמרי, מכניס בעיטה לכלב ואז מתחילות נביחות ויללות של כל הכלבים וקללות שלו. הכל ביחד מרים את הבניין לשמיים.

"הוא חובב גדול של מוסיקה. בהתחלה קנה תקליט של מוסיקה יוונית, והיה שר-

השוטרים פחדו מאנו. השופטים חסו עליו

מע אותו כל הזמן שהוא בבית. וזה תמיד רק בלילה. תמיד בקול הכי חזק, אחרי שלושה חודשים התקליט הזה נגמר מרוב שימוש, והוא קנה תקליט של לוס פארא-גוויוס. גם זה הלך, אחרי שגמר את עצמו ואת העצבים שלו. התקליט השלישי היה חזק, משהו מיוחד. הוא החזיק מעמד איוה חצי-שנה, לילה-לילה — תקליט של תום-גינס.

הרפואה היחידה שיש לנו בשבילנו, זה לסגור את כל החלונות והדלתות, לפתוח מזגן-אוויר ולנסות ולהירדם ברעש המזגן. אבל לא תמיד זה מצליח."

אונס

כפול

זדמן חזר למעלליו. הוא התפרע בקפה קליפורניה של אייבי נתן, בפי-נת הרחובות פרישמן-דינגוף בתל-אביב. הוא נכנס למועדון ברידג' ברחוב הירקון בתל-אביב, העמיד את כל הקלפנים בשורה והוציא מכל אחד מהם, לפי התור, את כספו. הוא התפרע בסטיקיה בדיונגוף, וכעבור שבוע במיסעדה רומנית בדרך פי-תל-אביב.

במיסעדה הרומנית הוא הגדיל לעשות, כאשר הצליח להרים בשתי ידיו את גריל-הפחמים הלוהט ולהפוך אותו.

אמרו על שולמן שהוא היה פושע קטן ולא מתוכחם — אלים אך לא שודר-בני קים. לא פורץ לבתים ולא רוצח. אם כי בתחילת דרכו, בשנות השישים, הוא נחשד ברצח אכזרי, אחרי קטטה בקפה אריאנה ביפו. סניגורו הצליח להביא לזיכיו. הי נאשם השני נשפט לשמונה שנות מאסר. אך ב-1972 הובא שולמן לבית-המישפט באשמה אחרת לגמרי, אכזרית ביותר — אונס ברוטאלי. שולמן וארבעה מחבריו לא הסתפקו באונס אשה. הם אנסו גם את הגבר שהיה בחברתו.

הפרשה התחילה סמוך לקולנוע שביט. שלושה צולים חדשים, שני גברים ואשה, שלא ידעו את שולמן, התיישבו ללגום קפה. שולמן פנה אליהם באנגלית והציע הצעות מגונות. הם ניסו להתעלם ממנו. הוא היה שיכור כלוט, עירבב בכוסו מ-ש-קאות שונים.

בשעת-הצות נכנסה למקום קבוצת ידידי דים של שולמן. אחרי שהבירון צעק לעבר האשה: "זונה!" קמו השלושה וניסו ל-הסתלק.

על מה שקרה בהמשך סיפר מיטר קובאץ' להעולם הזה (1823).

מיטר קובאץ': לפתע שלף שולמן סכין מכיסו. לרגע חשבתיו לברוח, אך ראיתי שאפילו אם אצליח, דורותי לא תצליח. החלטתי להי-שאר איתה.

באיומי הסכין הצעיד אותנו שולמן הי-חוצה. לעבר חנותי-המוניות הסמוכה, הי-

כניס אותנו למונית. חבריו הקיפו אותנו מכל הצדדים, ועוברי-אורח לא יכלו ל-ראות את הסכין שבידי שולמן. במונית התיישב שולמן ליד הנהג, והצמיד את הסכין לצווארו.

שולמן העלה אותנו לדירתו, בקומה הי-ראשונה, ופתח את הדלת. הוא הכניס אותנו פנימה, דחף אותי הצידה, הכניס ידו לכיס, הוציא את ארנקי, והכניס לכיסו. אחרי זה הוא הכניס אותה לחדר-המיטות ונעל את הדלת מאחוריו. שמעתי את צרחותיה כיידי. מיהרתי לסלמן, ובאותו רגע נפתחה הדלת הי-ראשית.

חבריו של שולמן, שהיו קודם בקפה, נכ-נסו פנימה. היו שם ארבעה. לרגע חשבתיו שהם יעזרו לי לעצור את שולמן, אחד מהם הושיט לי את ידו לשלום. הושטתי לו את ידי והוא סובב לי את היד, ובתי-נופה מהירה סובב לי את הורוע מאחורי גבי, עד שנאלצתי להתכופף. שלושה האח-רים התנפלו עליי והפשיטו את מיכנסיי. אחריכך אנסו אותי אחד אחד.

הסיוט נמשך יותר מחצי שעה. כל אותו זמן צרחתי בקול-יקולות. אין לי ספק, ש צעקותיניו נשמעו מחוץ לדירה. אולם איש לא בא לעזרתנו.

עד כאן דבריו של קובאץ'. פיטר הספיק להועיק את השוטרים. בי-